

PARALIZA MIŠIĆA – NOGA

anonimno

„Uhvati me ako možeš”

Pre nekoliko godina, moja ćerka se ujutru požalila da joj je teško da ispravi jednu nogu. Na kraju je uspela tako što je stala na jednu, a zatim na drugu, polako ispravljajući koleno. Vidljivo je šepala i žalila se na bol i neki neprijatan osećaj napetosti u zatkolenoj jami, i imala je osećaj da joj je nešto tu zaglavljeno.

U početku nisam obraćala veliku pažnju na to, jer kad se oko podneva vratila iz škole, sve je izgledalo normalno. Ali, kad se sledećeg jutra probudila, simptomi su se vratili, i bili su takvi, da sam je odvela na stranu i otvoreno je pitala šta se tačno desilo.

Prema Germanskoj Novoj Medicini, ovo je mogao da bude samo slučaj motoričke paralize izazvan konfliktom „nisam u stanju da pobegnem” ili „nisam u stanju da pratim” u vezi sa njenim nogama. Međutim, ona nije mogla to da poveže ni sa čim. Kad sam preformulisala sadržaj konflikta od „nisam u stanju da pobegnem” u „nisam u stanju da odem” upalilo je, i ona je prosto izbrbljala sledeće detalje...

Za vreme školskog odmora igrala se „uhvati me ako možeš” sa drugovima i drugaricama iz razreda, i deca su ustanovila svoja pravila; nije bilo potrebno da stvarno „uhvate” nekoga – dovoljno je bilo da prosto dotaknu nekoga.

Dok su se igrali, ona je dotakla drugo dete, ali ga je držala za odeću, jer je ono, suprotno pravilima, htelo da nastavi da trči. Dok su se njih dvoje natezali, slučajno se našla ispred dečka iz sedmog razreda koji nije gubio vreme, već ju je grubo gurnuo i ona je pala na zemlju. To mu nije bilo dovoljno. Dečak joj je preteći prišao, šutnuo je nekoliko puta dok je ležala na zemlji i nije mogla da pobegne, što će reći, nije više mogla da se spasi (ode) iz te situacije.

Šta je trebalo da uradi? Da se požalila školskim vlastima ili pozvala dečka na odgovornost, verovatno bi samo pogoršala problem. U međuvremenu je tog dečka često viđala u školskom dvorištu i imala je paničan strah od njega.

Rekla mi je da od tada svake noći sanja kako je on brutalno maltretira.

Stoga je svake noći doživljavala recidiv konflikta (san je bio šina). To je bilo i objašnjenje zašto joj je ujutru krevet obično bio u potpunom haosu. Jedne noći, dok sam posmatrala kako spava, snažno je udarala nogama. Doživela kratku epileptičnu epizodu, ali se nije upiščila.

Ujutru bi imala bol u nozi, koji bi do podneva prestao. To je značilo da je Specijalni Biološki Program u stanju visećeg isceljenja, zbog konstantnog privremenog reaktiviranja konflikta ružnim snovima.

Pošto nisam bila u stanju da nađem idealno rešenje za njen problem, predložila sam joj da jednostavno oprostí tom dečku. To joj uopšte nije bilo lako. Ipak, svaki put kad bi ga sreła, rekla bi u sebi: „Opraštam ti.“

Jednog dana, taj dečak je sedeo na kamenom zidu koji je okruživao školsko dvorište. Moja ćerka je po ko zna koji put upravo završila svoju rečenicu opraštaja, kad je on iznenada, bez ikakvog vidljivog razloga i bez da ga je iko dotakao, pao sa tog zida.

Neverovatno ali istinito – konflikt je za nju tada bio razrešen. Istina je da povremeno ima recidive, kad je neko grub prema njoj tokom neke rasprave ili sportskih aktivnosti, ali to srećom ne traje dugo, jer je ona jednostavno naučila da oprostí.

Do sada, moja ćerka nikad nije nije bila u stanju da izbegne sličnu reakciju na takve situacije.

Još kad je išla u vrtić, imala je fazu kad navodno nije mogla da hoda, pa sam morala da je nosim jer ju je noga bolela. U početku sam mislila da je samo umorna i da se stidi što neće da hoda. Priča je bila potpuno drugačija.

U to vreme, jednog lepog nedelnog dana kad je imala možda 3 godine, otišli smo na izlet u šumu sa nekoliko članova familije, nekim poznanicima i njihovom decom. Na tom izletu smo prošli pokraj jedne pećine. Jedan od muškaraca se zabavljao sa starijom decom i rekao im je da se u pećini krije lav. Da bi potkrepio svoju priču, ušao je na kratko u pećinu i rikao iz sve snage – kao lav.

Moja mala ćerka, koja je bila sklupčana u naručju mog muža, uspaničeno se pribila uz njega. Kad sam se usprotivila takvoj igri, brzo sam bila nadglasana, jer su se starija deca očigledno ludo zabavljala.

Ubrzo posle toga je moja ćerka postala veoma plašljiva, loše je spavala, puno je vrištala i slabo je jela. Bilo mi je jasno da je to sigurno u vezi sa gore opisanim događajem.

Zato sam pokušala da razgovaram sa detetom o tome, ali nije bilo vidljivog uspeha.

To je i bio razlog što sam odlučila da porazgovaram sa poznanikom koji je izveo predstavu sa lavljom rikom. Otišla sam do njega i pokušala da mu objasnim kakve su se promene desile posle naše šetnje kroz šumu, i preklinjala ga pomogne mom detetu i meni tako što ćemo zajedno kreirati situaciju u kojoj će se devojića uveriti da nije rikao lav, već on.

Na nesreću, naišla sam na žestok otpor. Ne samo da je mislio da je to glupost, nego je mislio da hoću da ga okrivim za stanje moje ćerke. Za mene to nije bilo pitanje krivice, jer zaista ne možete da krivite nekoga ako vi odreagujete na ovaj ili onaj način.

Ništa se nije promenilo. U međuvremenu je moja ćerka pošla u vrtić, i ja sam se nadala da će polako zaboraviti ovaj događaj. Očigledno, cela stvar je postala veseće isceljenje – ona je stalno nailazila na šine, jednu za drugom.

Jednog dana, skupivši svu svoju hrabrost, još jednom sam otišla kod onog poznanika sa istom molbom kao prošli put.

Ovog puta se odmah složio, na moje ogromno zaprepašćenje. Organizovali smo susret u našoj kući, spustili roletne i odigrali scenu, lav koji riče i sve što ide uz to. I gle čuda! Moja ćerka je odmah shvatila ko je „lav“ i očitala mu bukvicu, jer ju je zaista mnogo uplašio.

Nekoliko dana kasnije, dok je ona mirno spavala u svom krevetu, slučajno sam ušla u njenu sobu baš kad se upiščila u krevet (epileptična kriza). Tada sam shvatila da je ovaj konflikt konačno razrešen.

Da nisam znala Germansku Novu Medicinu, bez oklevanja bih odvela ćerku kod lekara – sa ko zna kakvim posledicama.

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Source: www.LearningGNM.com